

September 2005 - Dijkjes!

Met 9 motoren en tien deelnemers (één duo) mag je niet klagen. Zeker niet aan het einde van het seizoen. Het weer voorspelt dat het niet helemaal droog zal blijven maar dat deert de echte die hards niet. Enrico wist nog niet of hij het zou halen, was erg laat thuis, had weinig geslapen en zou geen wekker zetten. Maar die kanjer was er wel. En op tijd.

Verder een aantal afzeggingen met de gebruikelijke excuses. Vakantie blijft een populaire reden om er niet bij te zijn. Timmeren aan het huis doet het ook goed. En als zelfs Evert verstek moet laten gaan waar gaan we dan naartoe?

Koffie en appelgebak gaan er weer goed in bij de aanwezigen. Anne speelt een thuiswedstrijd, woont om de hoek. Peter heeft vanaf den Haag door de file heen gereden. Lex had zich bij de gids aangemeld, ook goed. Het nichtje van Paul durfde het toch niet aan en liet haar oom (of neef?) alleen aanrijden. Nieuw in het gezelschap is alweer een pensionado, Maarten van Poll op een nagelnieuwe BMW. Die ander nieuwe BMW kwam wat later aansukkelen, Nol met Garmin en al. Martijn, onze gids voor vandaag, heeft als back up zijn vrouw en ook een Garmin mee. Er was wel iets met die Garmin want er zat een pleister op. Had iets met een lichtsensoren te maken die anders gaat piepen.

Martijn is een man van de klok dus wordt er exact om 10 uur (afwijkende tijd) opgezadeld. Ik mag dat wel. De Garmins worden opgestart (er waren er 4), ik laat me gidsen, heb niet eens een kaart van Nederland bij me.

Even de snelweg op en direct afslaan. Weg van de drukte en lekker rijden. Hedel, Ammerzoden, Well, Nederhemert langs de afgedamde Maas. Aalst, Zuilichem naar Brakel. Daar komen we aan de Waal bij het veer. Dat veer hebben we dit jaar al een keer eerder gedaan. Maar omdat we van de andere kant komen heeft niemand dat door. Ik begrijp dat ook de Garmin kan instemmen met de oversteek dus we zitten op schema. Alleen ligt de pont aan de overkant en moeten we even wachten. Goede gelegenheid om even de blaas te legen. Ik betaal met een genereus gebaar de veerman, zal de rekening wel bij de penningmeester inleveren. Overigens zijn we al erg aan het genieten van deze prachtige omgeving. En het wordt alleen maar mooier.

Van het veer af rechts af naar Herwijnen, Waaldijk volgen naar Haafden, doorsteken naar Waardenburg. Dan de prachtige dorpen Neerijnen, Opijnen, Heesselt, langs Varik, door Ophemert en Zennewijnen. Vervolgens gaan we doodleuk een weggetje in dat alleen toegankelijk is voor bestemmingsverkeer en nadrukkelijk niet voor motoren en auto's. En natuurlijk heb je dan gelijk het gedonder in de glazen. Er hangt een Apache gevechtshelikopter boven de Waal die ons direct in de gaten heeft. Het is dat het vrede is anders had het boordkanon direct recht gesproken. Het zal nu wel bij foto's gebleven zijn. Met de staart tussen de benen vluchten we naar Tiel. Martijn en de Garmin (of was het Yvonne) loodsen ons langs de rand van deze Betuwestad en de gelijknamige lijn in aanbouw richting Ooij, IJzendoorn en Ochten. Wie heeft die plaatsnamen ooit verzonnen?

Ik kijk mijn ogen uit naar alle mooie huizen die ik zie. Het moet gezegd worden, de mensen in dit rivierengebied besteden veel tijd en aandacht (ongetwijfeld ook geld) aan huis en tuin. Alles ziet er keurig uit. Geen troep en geen verlopen of vervallen toestanden. Er staan een paar pandjes te koop. Nol doet mijn zeepbel barsten door een geschatte prijs te noemen. Wat weet hij nu van huizenprijzen af? Maar hij zal wel gelijk hebben. Ik woon toch ook niet verkeerd?

En de dieren beginnen er hier een beetje vreemd uit te zien. Geven waarschijnlijk 's nachts ook licht. We zijn dan inmiddels bij Dodewaard aangeland. Is die centrale nu open of dicht? Tijdens de lunch werd het niet helemaal zeker in het gesprek. Er zijn in ieder geval geen hoogspanningsleidingen te zien. En het was er erg stil, geen auto's op de parkeerterreinen. Ook geen demonstranten.

Bij Oosterhout gaat de Waaldijk over in de Oosterhoutsedijk en weet je ineens waar de energie

wel opgewekt wordt. Daar staat een enorme centrale lelijk te zijn in het volle gezicht van de omgeving en vooral Nijmegen.

Om aan de andere kant van de Waal te komen moet je over de Waalbrug. Waarschuwingen over bussen en taxi's op de vluchtstrook trekken de aandacht. En we moeten tegelijk invoegen en voorrang verlenen. Lex kijkt goed links en dan weer vooruit, ho! Daar staat Martijn stil. Het scheelt centimeters maar we blijven allemaal overeind en onbeschadigd.

Martijn wil er persé een internationale rit van maken. Waarom weet ik niet, om te laten zien dat de Garmin het ook in Duitsland doet? Maar we gaan dus even die Heimat in. Gelukkig slaan we meteen rechtsaf en komen spoedig weer in eigen land.

Tijd voor de lunch. In Groesbeek bij de Oude molen hebben ze eieren ingeslagen. En die zullen we opmaken ook. De dames zijn verexcuseerd van de uitsmijters, dat is duidelijk. Maar Nol verzet zich tegen de gevestigde orde en bestelt zeer recalcitrant iets anders. Dat is nog erger want volgens mij was het een combo van kroket en tosti.

Hij houdt nog een prachtige speech. Over veelbelovende, jonge deelnemers. Die de hoop der natie zijn en voor de DC-10 Sky Riders van groot belang. En daarmee is hij weer van de trofee af. Paul krijgt hem uitgereikt omdat hij het gezeur van Nol en anderen eindelijk zat was en een leren broek en motorlaarzen heeft gekocht. De trofee is het afgelopen jaar niet uitgereikt omdat er niemand was die zich heeft onderscheiden. Althans niemand die hem nog nooit in bezit had. En het lijkt te lukken met het reglement dat je hem maar één keer kunt krijgen. Ik wens Paul veel succes met het zoeken naar een nieuw slachtoffer volgend jaar.

Na de lunch wordt het Enrico allemaal teveel, samen met Lex haakt hij af en trekt naar het westen weg onderweg naar huis. Wij trekken via Mook, Molenhoek en Malden op naar de Maas. Die volgen we langs de rechteroever. Ook dit is weer mooi Nederland. Heumen, Overasselt, Nederasselt en Balgoij. Via Niftrik (wie verzint dit?) naar Batenburg, Maasbommel en Alphen. Daarna ben ik het spoor een beetje bijster. We zijn via Kerkdriel bij de A2 gekomen.

En ondertussen was het gaan regenen en rond vier uur geworden. Om dan nog gezellig met elkaar met een drankje de rit af te sluiten werd niet als opportuun gezien. Dus maar langs de weg afscheid nemen. De Garmin gebruikers toetsen dan in "naar huis via kortste route". Zelf ben ik mijn neus achterna gereden en was vlot thuis.

Heerlijk gereden, mooie stukjes van ons land gezien. En weer erg gezellig. Volgende maand alweer de laatste rit.

